

кжши и той тичешкомъ ъж остави на мѣстото ѝ.

— Защо си играешъ съ пушка, Бояне? На ли те е страхъ да се не убиешъ? Ти си още малъкъ и пушката може да те удари?

На другия день Боянъ бѣше съ чича си на двора. Той му даде пушката и захванъ да го учи да мѣри. Послѣ му ъж напълни и забѣлѣза на дървото едно мѣсто, гдѣто трѣбва да ударжтъ съчмитѣ. Боянъ внимателно дигнъ пушката и щомъ замѣри, опънъ ъж и тя гръмнъ съ голѣмъ шумъ. Нанскачахъ кучетата и захванъ да лажтъ.

Но какво станъ съ малкия ловець? — Той си държеше рамото и устата и силно плачеше. Пушката го много ритжла. Тогава Боянъ си припомни думитѣ на чича си, която му каза, че е малъкъ и не трѣбва да гърми. Но това бѣ урокъ и отъ тогава не смѣше да погледне никаква пушка.

ПРИЯТЕЛЪ ЛИ Е?

Единъ недѣленъ день, като вървѣхъ изъ улицата, видѣхъ три дѣца седжли при една кжща и си игражтъ. Отъ далечъ забѣлѣзахъ че бѣхъ много радостни. Азъ тръгнъхъ къмъ тѣхната страна, за да можъ да видж хубавата имъ игра. Но щомъ като ги приближихъ, азъ останъхъ смаянъ! . . . По голѣмото момче скочи и се хвърли на другаря си отъ лѣва страна. До като се усѣти да стане, другиятъ бѣше вече на гърба му и го биеше силно съ юмруци. Момчето пищѣше и се мжчеше да се отърве, но на пусто! — той бѣше силно натиснжтъ отъ мжчителя си. Така като се боричкахъ, азъ видѣхъ на земята разхвърлени карти за игране. Тѣхната весела игра била съ карти!